

Arrest

**nr. 133 403 van 18 november 2014
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 27 juni 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 mei 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 september 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M.-C. FRERE en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 16 december 2012 het Rijk binnen en diende op 17 december 2012 een asielaanvraag in. Op 27 mei 2014 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u van Tibetaanse origine en bent u afkomstig uit de Volksrepubliek China (VRC), meer bepaald uit het district Markham. U hebt nooit enige opleiding genoten. Uw familie heeft gronden en dieren en u hielp hen daarbij. Daarnaast ging u in de zomer achter yartsa gunbu. In 1996 ging u naar Lhasa om de stad te bezoeken. Daar hoorde u van iemand die was teruggekeerd uit India over de preken van de dalai lama. U besloot zelf ook naar India te gaan om een audiëntie bij te wonen bij de dalai lama en om op bedevaart te gaan. U reisde in groep met een smokkelaar van Lhasa naar Shigatse. Vanaf daar ging uw reis te voet verder. Na aankomst in Nepal registreerde u zich in het reception centre in Kathmandu. Vervolgens werd u naar het reception centre in Delhi gebracht. Twee dagen later reisde u naar Mundgod. U was van plan om daarna terug te keren naar Tibet maar toen u uw familie belde zeiden ze u dat het te gevaarlijk was om terug te keren en dat u in India moest blijven. De helft van het jaar woonde u in Mundgod bij monniken in een klooster of in het huis van uw huidige echtgenote. De andere helft van het jaar woonde u in Pune en verkocht er sweaters. Uw kamer daar werd betaald door uw werkgever. U wilde terugkeren naar Tibet maar dat was niet mogelijk vanuit India. Omwille hiervan en omwille van discriminatie besloot u India te verlaten. In december 2012 reisde u van Delhi naar Italië. Daar hebt u één nacht overnacht. Vervolgens reisde u via Frankrijk naar België. Op 17 december 2012 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: een fotokopie van een attest van het reception centre in Nepal, een attest van het reception centre in Dharamsala, een fotokopie van uw RC, een fotokopie van de RC van uw echtgenote, uw green book, en een fotokopie van de green book van uw echtgenote.

B. Motivering

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient vast te stellen dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling noch voor de status van Subsidiaire Bescherming.

Op basis van uw verklaringen en voorgelegde documenten (een fotokopie van uw RC en uw green book) kan het CGVS aanvaarden dat dit uw identiteitsgegevens zijn: Tenzin (traditionele familienaam: Hochoktsang), geboren op 5 juni 1980 en geboren te Markham. Eventuele verschillen qua persoonsgegevens tussen uw verklaringen en de door u neergelegde documenten, evenals verschillen tussen de door u neergelegde documenten onderling, kunnen op basis van informatie waarover het CGVS beschikt en die aan het administratieve dossier is toegevoegd, verklaard worden. Immers blijkt uit die informatie dat omwille van verschillende redenen verschillende identiteitsdocumenten van dezelfde persoon gegevens kunnen bevatten die niet volledig met elkaar overeenstemmen.

U maakte op basis van deze door u neergelegde documenten (zie supra) én uw verklaringen aangaande uw herkomst (zie gehoorverslag CGVS pp. 2, 5, 13 betreffende de vragen over uw geboorteregio en het leven in uw regio van herkomst) aannemelijk dat u van Tibetaanse origine bent, in de Volksrepubliek China (VRC) bent geboren en vervolgens in het jaar 1996 naar India bent gevlucht. U beschikt aldus overeenkomstig de Chinese nationaliteitswetgeving die aan het administratieve dossier is toegevoegd, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich, mede op basis van informatie rond de vrees van Tibetanen bij terugkeer naar de Volksrepubliek China waarover het beschikt en waarvan een kopie aan het dossier is toegevoegd, bewust van de huidige precare situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent, voor Tibetanen die hebben verbleven in India, een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in hun hoofde ten aanzien van de VRC. Bovendien blijkt ook uit uw verklaringen dat u omwille van uw jarenlange verblijf in India en uw deelname aan manifestaties tegen de Chinese autoriteiten een gegronde vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin koestert ten aanzien van de Volksrepubliek China (VRC).

Wat betreft uw verblijf in India stelt het CGVS het volgende vast. Na uw vlucht uit de VRC in 1996 heeft u van december 1996 tot december 2012 in India verbleven. U woonde afwisselend in Mundgod en Pune. In Pune verkocht u sweaters om in uw levensonderhoud te voorzien.

Overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfsituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het

afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC. In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke RC. Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelt het CGVS het volgende vast. Ten eerste werd u gevraagd waarom u India hebt verlaten. U verklaarde dat u vanuit India niet kon terugkeren naar Tibet (zie gehoorverslag CGVS p. 10). Dit ressorteert evenwel niet onder de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van de subsidiaire bescherming. Voorts verklaarde u dat u te maken kreeg met discriminatie. Zo moest u voor de bus meer betalen dan de Indiërs. Daarnaast kwamen er regelmatig Indiërs naar uw winkel en wilden ze sweaters die ze elders gekocht hadden omruilen. Wanneer u dat niet deed werd u geslagen. Op de trein werd niet alleen uw ticket maar ook uw bagage gecontroleerd. Wanneer u nieuwe spullen bij had en daar het ticket niet van kon tonen namen ze de spullen in beslag. Verder werd u ook misbruikt door de politie. Ze kwamen thee drinken tegenover uw winkel en wilden u daarvoor laten betalen. Toen u weigerde dreigden ze ermee u mee te nemen naar het politiekantoor en een valse klacht tegen u in te dienen (zie gehoorverslag CGVS p. 10). Al deze vormen van discriminatie zijn, hoewel onaangenaam, onvoldoende ernstig om te spreken over vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van de subsidiaire bescherming. Verder haalde u nog aan dat er in India geen asielsysteem is en dat u daar geen eigendommen hebt (zie gehoorverslag CGVS p. 11). Dit ressorteert evenmin onder de Vluchtelingenconventie of de definitie van de subsidiaire bescherming. Bovendien is het de Indiase overheid die voor Tibetanen in India wel een soort bescherming genieten door het uitwerken van specifieke regelgeving, ondermeer door te voorzien in een verblijfsdocument, zoals hierboven reeds aangegeven. Ten tweede werd u gevraagd waarom u niet zou kunnen terugkeren naar India. U verklaarde dat u in India geen eigendommen hebt en dat India uw land niet is. Bovendien hebt u al uw documenten teruggegeven aan de Indische autoriteiten. U vreest bij terugkeer ook te worden opgesloten omdat ze problemen zullen maken over uw reis van India naar België (zie gehoorverslag CGVS p. 12). Geen van deze redenen is afdoende om niet te kunnen terugkeren naar India. U reisde legaal van India naar België dus is er geen enkele reden waarom de Indische autoriteiten daar een probleem van zouden maken. Na uw terugkeer naar India kunt u uw verblijfsrecht opnieuw opeisen, zoals blijkt uit de informatie van het CGVS. Ten slotte werd u gevraagd waarom u in Italië geen asiel hebt aangevraagd. U verklaarde dat u hier in België kennissen hebt en die zeiden dat België heel goed was voor Tibetaanse asielzoekers (zie gehoorverslag CGVS p. 12). Dit is geen afdoende argument. Van een asielzoeker met een gegronde vrees voor vervolging mag worden verwacht dat hij onmiddellijk na aankomst in een veilig derde land bescherming vraagt.

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellowbook genoemd, kunnen bekomen bij de Indische autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC. In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een reistitel beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke IC.

U verklaarde dat u met uw eigen IC heeft gereisd en dat u deze na aankomst in Europa moest afgeven aan de smokkelaar die uw reis naar hier regelde. Dat u zulk belangrijk document zomaar aan de smokkelaar zou afgeven, terwijl het uw eigen document betreft, zonder dat u blijkbaar grote moeite deed om het document terug te vragen, of een volledige kopie te vragen, komt weinig overtuigend over. Immers is de IC een belangrijk document dat uw identiteit kan staven. Het is een officieel identiteitsstuk van de Indische overheid dat iets zegt over niet alleen uw identiteit, maar evenzeer uw plaats van afkomst, uw aankomst in India en uw status in India.

Gelet op uw ongeloofwaardige/niet overtuigende verklaringen ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop uw gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen en de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar India te verhullen.

Daargelaten de vaststelling dat het twijfelachtig is dat u uw IC, gelet op het belang van dit document, zomaar aan de smokkelaar zou afgeven, dient voorts opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Tibetanen die hun IC in het buitenland verloren hebben, contact

kunnen opnemen met de Indische ambassade teneinde het verlies van hun IC te melden en eventueel een duplicaat te verkrijgen. Gevraagd waarom u na aankomst in België geen stappen ondernomen heeft om een nieuw IC te bekomen, verklaarde u dat u dat niet wist (zie gehoorverslag CGVS p. 11).

Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

Wat betreft de door u neergelegde documenten, zijnde een fotokopie van een attest van het reception centre in Nepal, een attest van het reception centre in Dharamsala, een fotokopie van uw RC, een fotokopie van de RC van uw echtgenote, uw green book, en een fotokopie van de green book van uw echtgenote, merkt het CGVS op dat deze geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen. Ze kunnen hooguit als een begin van bewijs inzake uw identiteit gelden, hetgeen het CGVS hier ook niet betwist.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar China doch wel kan worden teruggeleid naar India.“

1.3. Stukken

1.3.1. Verzoeker vermeldt in de inventaris van zijn verzoekschrift de volgende stukken: “2. Focus: the Tibetan Community in India”, Federal Office for Migration Switzerland, 30.06.2013; 3. Organisation Suisse d'Aide aux Réfugiés, "Chine/Inde: situation des réfugiés tibétains en Inde" d.d. 09.09.2013; 4. European Court of Human Rights, application no. 7267/13, DC against Switzerland, dd. 22.01.2013; 5. European Court of Human Rights, application no. 23273/13, YD against Switzerland, dd. 30.03.2013; 6. Krantenartikel "Tibetan appeals to Home Ministry to stop deportation to China occupied Tibet", d.d. 22.02.2013, North Gazette; 7. Aangetekend schrijven, gericht aan Indiase ambassade, d.d. 23.06.2014“.

1.3.2. Verweerder voegt bij een de nota “1. COI Focus: “China India – De Tibetaanse gemeenschap in India” d.d. 26 juni 2014; 2. COI Focus: "China - Situatie voor Tibetanen in China na terugkeer uit het buitenland", d.d. 18 juni 2014; 3. COI Focus: “China India – De nationaliteitsbepaling van Tibetanen in India”, d.d. 18 juni 2014; 4. COI Focus: “China India Nepal – Mogelijke documenten bij Tibetanen”, d.d. 18 juni 2014.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent in onderhavig beroep inzake de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker beroept zich in een enig middel op de “Schending van artikel 1 van het verdrag van Genève inzake het statuut van vluchtelingen, Schending van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4 §2 Vw.; Schending van art. 48/5, §4 Vw.; Schending van artikel 62 Vw.; Schending van de artikelen 25, §2, b) en 26 van de Richtlijn 2005/85/EG”. Verzoeker vermeldt tevens artikel 3 EVRM.

2.3. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er

aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.4. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji*, <http://curia.europa.eu>). De schending van artikel 3 van het EVRM, moet gelet op de aard van de bestreden beslissing, niet afzonderlijk worden beoordeeld.

2.5. Aangaande de COI focus "China/India - De Tibetaanse gemeenschap in India", merkt de Raad op dat Cedoca een Belgische documentatie- en onderzoeksdienst is binnen het CGVS (artikel 3, § 1 van het koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 11 Juli 2003). Dit neemt niet weg dat de opdracht van Cedoca er in bestaat om op objectieve en onpartijdige wijze, alle nuttige en noodzakelijke informatie aan te brengen om de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en zijn adjuncten toe te laten zich conform artikel 57/2 van de Vreemdelingenwet, in alle onafhankelijkheid uit te spreken over de asielaanvragen. De aan het administratief dossier toegevoegde landeninformatie steunt op gedegen onderzoek waarbij meerdere personen en organisaties/departementen werd geraadpleegd van de Central Tibetan Administration, de Indiase autoriteiten, alsook Tibetaanse organisaties, academici, plaatselijke en internationale organisaties en belanghebbende individuen. De Raad kan vaststellen dat de COI focus "China/India - De Tibetaanse gemeenschap in India", steunt op talloze en gediversifieerde bronnen, waaronder en op zeer frequente wijze, de Central Tibetan Authority (CTA), de Tibetaanse regering in ballingschap, waarvan de autoriteit op het vlak van de Tibetanen zowel in India als in China en de rest van de wereld, bezwaarlijk kan worden betwist. Uit de eenvoudige lezing van deze COI kan blijken dat zowel de Indiase autoriteiten als de CTA en andere Tibetaanse vertegenwoordigers, Tibetaanse zakenmensen en gewone Tibetanen op evenwichtige wijze aan bod komen. Verder werd dit onderzoek verricht door gespecialiseerde en onpartijdige ambtenaren die steunen op talrijke bronnen, rechtstreekse contacten en bezoeken ter plaatse, verklaringen van de Indiase autoriteiten en de CTA, (internet)rapporten van diverse Tibetaanse organisaties, gerenommeerde gespecialiseerde organisaties en academisch werk. In de bibliografie wordt een uitgebreid overzicht gegeven waarbij de referenties mede via een internetlink te consulteren en te verifiëren zijn.

Nopens het land van herkomst

2.6. Verzoeker verklaart geboren te zijn op 5 juni 1980 Dhoshoe, in Chamdo, Sichuan in de Volksrepubliek China en daar tot 1996 te hebben gewoond. Verzoeker keerde rond 2000 terug naar Tibet, waar hij "2 à 3 maanden in Lhasa" heeft verbleven en "daarna moest ik weer vluchten naar India" (gehoor p. 3). Verzoeker verklaart dat hij "vroeger had ik wel een identiteitskaart" en dat deze en zijn hukou in Tibet zijn (gehoor p. 7). Verzoeker legt aannemelijke verklaringen af over Tibet (gehoor p. 2, p. 5-6, p. 13). Aldus kan aan verzoeker wat zijn Chinese nationaliteit betreft, het voordeel van de twijfel worden verleend.

2.7. Verzoeker legt een kopie van een RC neer, uitgegeven op 22 april 1998 en minstens verlengd tot 22 april 2011 waarop staat dat verzoeker geboren is in Tibetan Colony op 5 juni 1980. In deze kan tevens uit de objectieve informatie blijken dat identiteitsgegevens om diverse verblijfs- en bijstandsredenen gewijzigd werden.

2.8. Noch het administratief dossier, noch het verzoekschrift brengt informatie aan waaruit kan aangenomen worden dat alle Tibetanen uit de Volksrepubliek China *prima facie* in aanmerking komen voor internationale bescherming. Indien uit de toegevoegde informatie kan blijken dat in Tibet de mensenrechtensituatie voor bepaalde groepen of individuen kan verontrusten, in het bijzonder voor Tibetaanse nonnen monniken en politieke activisten, en dat de algehele situatie soms beklemmend is, dan kan niet blijken dat elke persoon die behoort tot de Tibetaanse bevolkingsgroep en Tibetaans Boeddhistische geloof vervolgd zal worden door de Chinese autoriteiten. Echter indien verzoeker verklaart Tibet de eerste keer te hebben verlaten om de Dalai Lama te bezoeken en op bedevaart te gaan (gehoor p. 7), dan verklaarde hij evenwel "Toen ik in 1996 het land wou verlaten naar India, werd ik door de Chinese autoriteiten gearresteerd in Shigatse. Ik werd tien dagen vastgehouden omdat ik illegaal het land wou verlaten. Ik werd na tien dagen vrij gelaten, zonder verdere gerechtelijke gevolgen"

(vragenlijst 3.1). Verzoeker is daarenboven na vier jaar teruggekeerd naar Tibet en werd gedurende een 25-tal dagen vastgehouden en ondervraagd door de Chinese autoriteiten, waarna hij mocht vertrekken (gehoor p. 3-4). Aldus kan worden aangenomen dat verzoeker bij een tweede terugkeer in de negatieve aandacht van de Chinese autoriteiten zal komen te staan, temeer verzoeker verklaarde dat hij in India "elke keer als er een demonstratie is tegen de Chinese autoriteiten nam ik altijd deel" zelfs indien niet aangetoond is dat "zij [de Chinezen] hebben alle gegevens doorgerekregen" (gehoor p. 12).

2.9. Verzoeker betwist niet dat hij zijn gewoonlijk verblijf heeft in India waar hij volgens zijn verklaringen sedert 1996 en terug sinds rond 2000 verblijft. *In casu* kan dan ook gesteld worden dat, in zoverre verzoeker verklaart in China vervolging te vrezen, gelet op artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet, India als het eerste land van asiel kan worden aanzien.

2.10. Artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "*Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten. Een land kan worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.*"

2.11. Er wordt niet betwist dat India geen partij is van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Evenmin wordt betwist dat India met uitzondering van de Dalai Lama, aan geen enkele Tibetaan de vluchtelingenstatus in de zin van het Vluchtelingenverdrag heeft toegekend (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Gelet op artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet dient aldus te worden nagegaan of verzoekende partij in India een 'reële bescherming' geniet.

2.12. Reële bescherming omvat meerdere componenten die cumulatief moeten vervuld worden. Aldus moet de asielzoeker over een daadwerkelijke verblijfsstatus beschikken in het eerste land van asiel die minstens moet duren zolang de nood aan bescherming bestaat. Tevens moet de terugkeermogelijkheid naar het eerste asieland reëel zijn en de bescherming moet doeltreffend zijn. Voorts dient ten opzichte van verzoekende partij het beginsel van non-refoulement nageleefd te worden in het eerste land van asiel. Ten slotte moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij in dit eerste land van asiel geen gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.13. Uit het verzoekschrift en de verweernota kan afgeleid worden dat de partijen het eens zijn over deze cumulatieve vereisten. Beiden verwijzen naar de Memorie van Toelichting bij artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet (*Parl. St. Kamer*, doc 53/2555) en verwerende partij wijst bijkomstig op het standpunt van UNHCR, zoals blijkt uit de Conclusies van Lissabon betreffende de effectieve bescherming in de context van terugkeer naar derde landen (zie bijlage bij de verweernota).

2.14. Artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet voorziet in 2 situaties, met name wanneer "*de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten*". Nergens kan blijken dat verzoekende partij in het eerste land van asiel de vluchtelingenstatus moet zijn toegekend zoals het verzoekschrift lijkt te veronderstellen, wel dat in geval geen vluchtelingenstatus werd toegekend, een reële bescherming voorhanden is. Dit is *in casu* wel degelijk het geval. Immers verzoeker had bescherming in India waar hij van 1996 dan wel 2000 ongemoeid en veilig kon verblijven en werken. Verzoeker wordt door de Tibetaanse regering in ballingschap als Tibetaan beschouwd (Green Book).

Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus

2.15. Verzoekende partij betwist evenwel dat India in de praktijk een beleid heeft ontwikkeld overeenkomstig de Vluchtelingenconventie en dat een reële bescherming geboden wordt aan Tibetanen in de zin van artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker heeft evenwel een Registration Certificate (RC) gehad, uitgegeven op 22 april 1998 en minstens verlengd tot 22 april 2011, wat ingehouden werd bij zijn vertrek (gehoor p. 7). Verzoeker reisde legaal met zijn eigen Yellow Book (IC) naar Europa en betaalde 800.000 IR voor zijn reis, waarvan 700.000 aan de smokkelaar (gehoor p. 11-12).

2.16. Uit het administratief dossier kan blijken dat India voor de Tibetanen specifieke maatregelen treffen. De "COI Focus" "CHINA INDIA" "De Tibetaanse gemeenschap in India", stelt dat dankzij verscheidene regularisatiecampagnes er uiteindelijk nog weinig Tibetanen overgebleven zijn die niet over een RC beschikken en "In de praktijk zal momenteel dus geen enkele Tibetaan, die zich aan de RC-regels houdt, het risico lopen dat zijn verblijfsrecht geweigerd wordt". Dit blijkt ook uit verzoekers verklaringen.

2.17. Verzoeker kan dan ook niet overtuigen dat het verblijf van de Tibetaanse gemeenschap in India slechts tijdelijk is. Verzoeker maakte geen melding van enige problemen bij de verlenging van zijn verblijfsvergunning (RC). Uit de vaststelling dat RC's een beperkte geldigheidsduur hebben en op de vervaldatum moeten verlengd worden, kan niet besloten worden dat het verblijfsrecht van de Tibetanen onzeker is. Het is belangrijk vast te stellen dat zowel de Indiase autoriteiten als de vertegenwoordiging van de Dalai Lama onafhankelijk van elkaar bevestigen dat de algemene instructies (*Information Pertaining Tibetan Nationals*) correct worden toegepast en dat de Tibetanen ze effectief opvolgen en dat de vernieuwing van de RC's van de "long term staying Tibetans" in de praktijk "gemakkelijk" verloopt, waartoe verzoeker behoort, gezien hij volgens de informatie die hij in India gaf, ook in India geboren is. Er zijn bij de Tibetaanse overheid geen gevallen bekend waar een RC-verlenging tegenwoordig nog geweigerd werd. Zo blijkt zelfs dat de Indiase overheid inzake verblijfsdocumenten nauw samenwerkte met de Tibetaanse overheid in ballingschap (CTA) en daarbij herhaaldelijke inspanningen leverde om ook de Tibetanen in afgelegen dorpen te bereiken via lokale kranten en publicaties. Ook al beslist elk land soeverein over zijn migratie en waar verzoeker er terecht op wijst dat dit beleid niet in de wet verankerd is, dan werd in India het beleid vastgelegd in officiële en voor heel India geldende en concreet opgevolgde instructies ("*Information Pertaining Tibetan Nationals*"). Dat deze niet meer online zouden consulteerbaar zijn, voor zover überhaupt al waarachtig, houdt geen indicatie in over de geldigheid ervan. De door verzoeker aangebrachte informatie vermag niet de vaststelling te wijzigen dat Tibetanen in India een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf hebben, hetgeen *in casu* ook wordt bevestigd door de vaststelling dat verzoeker geen problemen verklaarde inzake zijn RC. Dat dit beleid niet duurzaam is, is een bewering die strijdig is zowel met de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier als met verzoekers eigen verklaringen en de voorbije realiteit. Immers de Dalai Lama heeft zich met de Tibetaanse overheid en honderdduizenden volgers al sedert midden vorige eeuw gevestigd in India. Verzoeker toont niet aan waarom er thans, na meer dan een halve eeuw, veranderingen te verwachten zijn in het Indiase beleid ten opzichte van de Tibetanen. In tegendeel er kan vastgesteld worden dat de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden.

2.18. Waar verzoeker nog meent dat hij problemen zou kunnen krijgen indien de Indische autoriteiten er zouden achter komen dat de gegevens omtrent zijn ouders op zijn RC vals zijn, stelt de Raad vast dat dergelijke loutere bewering niet geadstrueerd wordt door verzoeker, noch kan blijken uit de inhoud en de geest van het Indische beleid (*Information Pertaining Tibetan Nationals*) zoals deze in de COI's beschreven staat, temeer momenteel ook Chinese Tibetanen probleemloos een RC kunnen verkrijgen, en zelfs specifiek wordt ontkend waar de COI Focus "CHINA INDIA De Tibetaanse gemeenschap in India" stelt "Wat betreft het gegeven dat vele Tibetanen in het verleden in hun RC's verkeerdelijk een geboorteplaats in India opgaven, verklaarde een protocol officer van de FRRO's in 2008 aan de Australische asielinstanties dat dergelijke discrepanties in RC's en IC's (zie infra) kunnen worden rechtgezet in India en in een Indiase diplomatieke missie in het buitenland [*Refugee Review Tribunal Australia, 06/11/2009*]. Verzoeker beperkt zich in deze tot het herhalen van het asielrelaas en het formuleren van loutere beweringen, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen, temeer de Raad niet inziet waarom verzoeker problemen zou krijgen met een incorrecte RC indien hij probleemloos op basis van zijn echte gegevens een nieuwe RC kan verkrijgen. Bovendien kan blijken dat de Indische autoriteiten zijn RC als rechtsgeldig document beschouwen gezien hij op basis van deze RC een IC heeft verkregen, noch ziet de Raad in hoe de Indische autoriteiten kennis zouden hebben van verzoekers beweerdelijke echte geboortedatum.

2.19. De argumenten van verzoeker inzake de gevaren van refoulement zijn evenmin gegrond. Uit de "COI Focus" "CHINA/INDIA" "De Tibetaanse gemeenschap in India", blijkt dat de Indische *Supreme Court* het beginsel van non-refoulement zowel als "gebruikelijk internationaal rechtsprincipe" heeft erkend als heeft begrepen onder het grondwettelijke principe "Recht op Leven". Indien India geen partij is bij het Vluchtelingenverdrag, dan stelt de Raad evenwel vast dat het non-refoulementprincipe de hoogste jurisprudentiële en grondwettelijke erkenning geniet. Waar verzoeker nog wijst op de zin

“Tibetanen zouden de jure kunnen gedeporteerd worden naar China maar dit gebeurt niet de facto”, is deze zin foutief in het licht van de daaraan voorafgaande paragrafen. Indien niet uitgesloten is dat een bepaalde persoon geconfronteerd werd met bedreigingen tot uitzetting en afpersingen, dan is een dergelijk drukings- of afschrikkingsmiddel weliswaar verwerpelijk, doch hieruit kan alsnog niet concreet en gedocumenteerd blijken dat deze of andere bepaalde Tibetanen *de facto* aan de Chinese autoriteiten werden overgedragen. De door verzoekende partij aangebrachte informatie werd gedeeltelijk verwerkt in deze COI en vermag voor het overige niet de vaststelling te wijzigen dat personen zoals verzoeker in India geen gegronde vrees kunnen aantonen om uitgewezen te worden. Ten slotte kan nog worden toegevoegd dat het redelijk voorkomt te veronderstellen dat indien refoulement een gangbare praktijk was of specifieke problemen veroorzaakte, dit na meer dan 60 jaar genoegzaam bekend zou zijn. Dit is niet het geval en verzoeker toont dan ook het werkelijkheidsgehalte niet aan van een vrees voor refoulement.

2.20. Wat de verwijzing naar twee zaken voor het EHRM betreft, stelt de Raad vast dat deze twee zaken hangende zijn en dat de bijgevoegde documenten “questions” betreffen aan de in het geding zijnde partijen, zijnde eenvoudige verzoeken om informatie, waarbij de Raad opnieuw naar de in de COI's vervatte informatie verwijst. Daar waar verzoeker een internetberichten *“Tibetan appeals to Home Ministry to stop deportation to China occupied Tibet”* bespreekt, kan hieruit niet blijken dat de betrokkene ook effectief overhandigd werd aan de Chinese autoriteiten, enkel dat hij veroordeeld werd tot deportatie na het uitzitten van zijn gevangenisstraf. Verzoeker kan daarbij bezwaarlijk zijn situatie vergelijken met deze van veroordeelde criminelen. Bovendien heeft hij zelf nooit gesteld dat hij deportatie vreesde naar China.

2.21. Ten slotte bevestigt de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier *“dat de socio-economische situatie van de Tibetanen, in verhouding tot de algemene socio-economische omstandigheden voor de bewoners van het Indiase subcontinent, relatief goed is. Zij hebben vrij toegang tot de Indiase maatschappij (gezondheidscentra, onderwijssystemen, private arbeidsmarkt) én kunnen genieten van de uitgebreide voorzieningen die de CTA beheert (scholen, gezondheidscentra)”*. Het is dan ook redelijk te besluiten dat de Tibetaanse bannelingen met hun nakomelingen zich genoegzaam kunnen registreren in India, er ongemoeid kunnen verblijven, dat ze niet het voorwerp zijn van refoulementmaatregelen, dat hun socio-economische situatie relatief goed is en dat zij niet op structurele wijze gediscrimineerd worden.

2.21.1. Verzoeker wordt niet vervolgd door de Indiase overheid. Verzoeker haalt op het CGVS enkel aan dat hij meer diende te betalen voor het openbaar vervoer, dat hij geslagen werd indien hij een elders gekochte sweater niet wou ruilen, dat hij een afkoopsom moest betalen aan de politie en dat zijn bagage onderzocht werd in de trein (gehoor p. 10). Hieruit kan geen persoonlijke noch een zwaarwichtige vrees worden afgeleid, noch kan blijken dat enkel Tibetanen met corruptie geconfronteerd worden. Verzoeker heeft geen andere persoonlijke problemen gehad en beperkt zich verder tot theoretische beweringen. Er kan dan ook niet blijken dat er sprake is van ernstige actuele problemen, laat staan van aanhoudende vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

2.22. Het volstaat verder niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van gewoonlijk verblijf werkelijk wordt bedreigd en vervolgd, zoals evenmin naar persoonlijke verklaringen van derden of niet-onderbouwde individuele meningen van auteurs. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146).

2.23. Waar verzoeker nog beweert dat hij niet kan terugkeren naar India, wordt dit geenszins aangetoond. Vooreerst kan erop gewezen worden dat verzoeker vrijwillig en zonder enige dwang of noodzaak is vertrokken uit India en verzoekers familie nog steeds legaal in India verblijft. Er kan ook niet worden ingezien waarom het verzoeker verboden zou worden terug te keren naar India en zijn familie, te meer verzoeker legaal vertrok met zijn IC naar België. Verzoeker zou zijn IC aan de smokkelaar hebben gegeven, wat niet geloofwaardig is gezien dit zijn eigen identiteitsdocument is en de Raad überhaupt niet inziet waarom verzoeker 700.000 IR zou betalen aan een smokkelaar indien hij legaal reisde en zijn eigen vliegtuigticket kocht (gehoor p. 12). Ook thans blijft verzoeker op dit punt bij loutere beweringen die niet kunnen overtuigen.

2.24. Verder blijkt uit de *“COI Focus” “CHINA INDIA” “De Tibetaanse gemeenschap in India”*, dat *“Tibetanen die met hun IC naar India willen terugreizen moeten hiervoor op voorhand de toelating*

hebben van de Indiase autoriteiten. Voor deze toelating moeten ze een zogenoemde *No Objection to Return to India (NORI)* stempel in hun IC laten plaatsen. De IC en de NORI stempel worden doorgaans tegelijk aangevraagd. De IC kost 350 INR en de NORI stempel kost 50 INR. (...) *Wie naar India wil terugreizen met zijn IC moet bij de Indische diplomatieke post van zijn verblijfand een re-entry visa bekomen. De diplomatieke posten worden, volgens de bevoegde Indiase autoriteiten, in principe niet geacht om re-entry visa te plaatsen in IC's zonder NORI stempel.* Derhalve kan worden vastgesteld dat Tibetanen die in het bezit zijn van hun IC met NORI-stempel op eenvoudige wijze naar India terug kunnen reizen. Tevens blijkt dat *“Voor Tibetanen in het buitenland van wie de IC verloren, gestolen of beschadigd is, staat een richtlijn vermeld op pagina 36 van de IC. Zij moeten dit onmiddellijk laten weten aan de dichtstbijzijnde (Indiase) diplomatieke missiepost. Aansluitend staat op dezelfde plaats in de IC's ook vermeld dat een duplicaat uitgereikt kan worden na uitgebreide onderzoeksdaten”. Dat de Indiase autoriteiten via hun ambassades effectief duplicaten van IC's uitreiken, wordt alvast bevestigd op website van de Indiase ambassade in Rome. Het duplicaat kost er 15 euro.* Aldus kan worden vastgesteld dat duplicaten van IC's effectief worden uitgereikt, desgevallend voorafgegaan door een onderzoek.

2.25. Waar verzoekers raadsman verwijst naar het aangetekend schrijven, gericht aan Indiase ambassade, d.d. 23.06.2014, kan de Raad enkel vaststellen dat geen bijkomende stukken bij het dossier werden gevoegd zodat de Raad zich niet over de exacte inhoud kan uitspreken. Verder kan uit het verzoekschrift enkel blijken dat verzoeker beweerdelijk geweigerd werd om een duplicaat uit te reiken, doch hieruit kan niet afgeleid worden in welke omstandigheden en/of met behulp van welke documenten deze aanvraag werd gedaan, noch kan blijken dat verzoeker dit ook effectief aangevraagd heeft. Dat verzoeker mogelijks een beroep moet doen op het *Office du Tibet*, kan niet verbazen nu dit ook de wijze is waarop in India dient gehandeld te worden. Daarenboven heeft verzoeker diverse andere documenten, waaronder een kopie van zijn RC en een Green Book. Verzoeker toont niet aan dat eventuele praktische bezwaren van administratieve aard – in zoverre al van toepassing gezien niet geloofwaardig is dat verzoeker zijn IC aan de smokkelaar zou hebben gegeven – onoverkomelijk zijn, laat staan een vervolging uitmaken. Evenmin kan blijken dat verzoeker geen duplicaat van zijn IC zou kunnen verkrijgen, of desgevallend een nieuwe IC kan aanvragen, noch dat verzoeker *“het nodige gedaan [heeft] om een reisdocument te verkrijgen”*.

2.26. Overigens ziet de Raad evenmin in hoe verzoeker illegaal op het Indiase grondgebied zou zijn bij een terugkeer waar hij alsdan over legale terugreisdocumenten zal beschikken en opnieuw zijn verlenging van zijn RC in orde kan brengen, desgevallend met behulp van de CTA zoals beschreven in de objectieve informatie, temeer de Raad vaststelt dat het verkrijgen van een RC na een buitenlands verblijf op eenvoudige wijze middels een aanbevelingsbrief van de *Central Tibetan Administration* gebeurt: *“Tijdens de Cedocamissie verklaarde de Kalon van Security dat wie naar Dharamsala terugkeert na een lange periode in het buitenland opnieuw een recommendation letter van de CTA moet neerleggen om zijn RC terug te krijgen van de SP (Police). Hij meldde in dit verband wel geen problemen. Deze verplichting is intussen trouwens ook gepubliceerd op de website van de Bureau of Immigration en geldt dus voor héél India.”*

2.27. Verzoeker brengt verder geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het geven van algemene en theoretische beschouwingen, het formuleren van boude beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoeker weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

2.28. Aldus kan in hoofde van de verzoekende partij ten opzichte van India geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen. Aangezien verzoekende partij zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming beroept op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus, toont zij niet aan in India een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.29. Verzoeker vroeg tevens in ondergeschikte orde de terugwijzing van de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat, gelet op wat voorafgaat, de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van

de asielaanvraag heeft besloten. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu hij niet aantoonde dat de gegrondheid van zijn asielmotieven onvoldoende werd onderzocht, en hij geenszins elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

2.30. De overige documenten en argumenten kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.

2.31. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend veertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK